

**SJÆLESORGENS POETIK
– SAMTALER VED LIVETS OVERGANGE
ELMO DUE
EKSISTENSEN, 2023
125 SIDER**

Anmeldt af Dan K. Månsson

Elmo Due (f. 1946) er en erfaren mand i sjælesorgens verden. I 13 år var han fængselspræst, og siden har han i 19 år beklædt et lektorat på Pastorseminariet i København med faget sjælesorg. Jeg har selv haft fornøjelsen af at have Elmo som lærer og husker, at hans undervisning om arvesynden gjorde dybt indtryk.

Trods mange års erfaring med undervisning, vil han ikke som andre udgive en lærebog i sjælesorg, for som han skriver i forordet til »Sjælesorgens poetik«: »Enhver sjælesorgssamtale, forstået som en historisk-poetisk samtale, er af åndelig karakter, sådan som enhver personlig samtale er det, når den forbinder mennesker med hinanden. Fordi enhver ægte sjælesorgssamtale er af åndelig karakter, kan den ikke instrumentaliseres, og en lærebog i egentlig forstand er derfor heller ikke mulig. Desto mere behøver samtalen refleksionen eller, om man vil, poetikken« (s. 8).

Elmo Due har i tidens løb udgivet flere artikler med tematikker indenfor sjælesorg. I »Sjælesorgens poetik« samler han en del stof i nyskrevne kapitler til kommende udøvere af sjælesorg.

Det er ingen letlæst bog. Kapitlerne er relativt korte, til gengæld er de indholdsmættede og kalder på langsom læsning med tid til refleksion. Præcis ligesom en sjælesorgssamtale.

Sjælesorgens sprog er poetisk, det ikke blot gengiver en virkelighed, det skaber virkeligheden mellem de samtalende. Sproget gør, at vi ikke blot fortæller, men også bliver fortalt.

Bogens kapitler knytter sjælesorgen tæt til kirkeåret og gudstjenesten. »Det er ved at lytte til kirkeårets trøst, man selv bliver sjælesørger« (s. 20). Der er for Due en stor gave i kirkeårets rytme og tekster både for sjælesørgeren selv og sjælesorgssamtalen.

Trosbekendelsens tre led danner udgangspunkt for kapitlet om trinitarisk

sjælesorg. Efter et grundlæggende kapitel om den personlige samtale, knyttes i næste kapitel dåb og sjælesorg sammen i dåbssamtalen. Kapitlet om skriftemålet udvider vores perspektiv på anger og absolution. Tavshedspligten for præster har en række implikationer, som en erfaren sjælesørger som Due får formidlet videre.

De sidste tre kapitler indfører læseren i samtalen med døende, hvor indøvelse i egen død italesættes, sørgesamtalen, hvor sorgen skal respekteres og undertiden fører til en samtale om gudsforholdet, og endelig håbet, som må komme udefra, være et vikarierende håb og gives sprog gennem bønner.

Bogen er læseværdig for enhver med interesse i sjælesorgens vigtige tematikker, ikke mindst kommende som udøvende præster. Der er en righoldig reference i bogen til kirkehistoriske personer, litterære personligheder og klassiske fortællinger, ligesom Due ynder at bruge fagtermer.

Jeg vil varmt anbefale bogen til enhver med interesse for sjælesorg og vilje til at grave dybere. Ikke mindst fordi Elmo Due knytter sjælesorgen så godt sammen med teologien og gudstjenesten.